

[Glistrup]

ikke har råd til, og at gå over til de andre tilskud.

Fru Ingerlise Koefoed var for streng ved fremskridtspartiet – det kan man også godt være – da hun sagde, at vi ikke brød os en døjt om humanistiske forskningsting el.lign. Vi mener bare ikke, at det offentlige har råd til at betale for humaniora i øjeblikket. Men selvfølgelig skal da hvem som helst for sine egne penge have lov til at drive alle de humaniora, man har lyst til, det er vi skam meget åbne over for at man får adgang til.

Hr. Povl Brøndsted rejste i denne forbindelse et i og for sig i relation til denne sag ikke så meget teknisk spørgsmål som et spørgsmål til folketinget i øvrigt, nemlig: hvad er det rigtigt at optrykke som bilag til et lovforslag? Skal man absolut kun optrykke ting af dem, man er enig med – og der er da dem, der er enige med fremskridtspartiet? Vi har som det ene bilag optrykt en redegørelse fra den daværende SV-regering fra 1978 om, at man skam ikke skal betale nogen biblioteksafgift. Vi er rygende uenige med hr. Povl Brøndsteds parti og den daværende kulturminister vedrørende det punkt, men vi synes bare, det er rigtigt, når man skal fremsætte et forslag, at man så også har argumentationen fra den anden side med i bilagene, så det kan ses i sammenhæng, hvordan de argumenterer fra den anden side.

For så vidt angår bilag 1, som hr. Povl Brøndsted særlig interesserede sig for, mener vi, at de ting, der siges i den artikel, er helt overensstemmende med fremskridtspartiets synspunkter, som det også fremgår af den henvisning til bilag 1, der findes i bemærkningerne til § 1. Derfor mener vi, at det er rigtigt at optrykke det og fremføre det på den måde.

Der er selvfølgelig ikke noget som helst om, at vi dermed siger, at hr. Peder Olesen Larsen skulle være enig eller uenig med fremskridtspartiet, eller at hr. Peder Olesen Larsen skulle have givet sit samtykke. De ting lægger han frem for offentligheden, fordi – det er ganske tydeligt – han gerne vil have, at folketinget tager hensyn til hans synspunkter. Vi tror da kun, at hr. Peder Olesen Larsen er begejstret for, at det kommer ind i folketingets akter på så tidligt et tidspunkt som muligt og med så fremtrædende en placering som muligt. Det er fuldstændig overensstemmende med den kronik, for

den var jo netop skrevet med henblik på at skulle indgå i folketingets bibliotekslovsdrøftelser. Vi har ikke nogen som helst steder skrevet, at hr. Peder Olesen Larsen skulle være enig i noget som helst af det, fremskridtspartiet har anført. Han har skrevet sin artikel, længe før fremskridtspartiets forslag er kommet ud til offentligheden på nogen som helst måde. Vi mener bare, at det er loyalt over for hr. Peder Olesen Larsen og navnlig loyalt over for folketinget, at man har et sådant fortrinligt bidrag. Jeg forstår på hr. Povl Brøndsted, at vi er enige om, at det er et fortrinligt bidrag til den side af diskussionen, hr. Peder Olesen Larsen har leveret, og vi skal kun være glade og lykkelige for, at det hermed er kommet ind i folketingets arbejde.

Som sagt er det således, at det er det finanspolitiske, der virkelig skiller, og så er der måske derudover et andet hovedideologispunkt, som også skiller fremskridtspartiet og de andre partier. Det er det, især hr. Wilhjelm var nok så kraftigt inde på, nemlig at det skal være en overgang til en privatisering af den samfundssektor, bibliotekerne udgør.

Der er jo ikke noget mærkeligt i, at venteresocialisterne og fremskridtets parti har forskellige opfattelser af, hvor grænsen skal gå imellem det private område og den offentlige sektor. På et væld af områder – vi kan tage rejsebureauer, vi kan tage fabrikation af alskens forskellige varer, vi kan tage transportydelser, og vi kan tage masser af andre områder – har det vist sig, at det rent faktisk virker mere socialt, når virksomhederne er i privat regie i stedet for i offentlig regie.

Specielt når man er inde i en periode, som vi er på dette felt, hvor der sker enorme tekniske omvæltninger, som der vitterlig sker inden for hele informationsteknologien i disse år, er det nu lettere for den private sektor at eksperimentere. Nogle går fallit, og nogle scorer jackpot og får derigennem bedre ordninger.

Biblioteksvæsenet, der jo var fremragende og en stor lykke for Danmark, da vi startede på det for 100 år siden, vil have sværere ved at følge med i nye tekniske udviklinger. Derfor er det her en overgang til, at biblioteksverdenen gerne skal være privat, således som hr. Wilhjelm helt loyalt fremstillede det, da han gennemgik de forskellige bestemmelser